

Lê Sóng

Bát Tú

Bà vợ mang cái bầu lớn, bụng quận đau, thở hắt hắt, mặt xanh nhợt, được hai nữ y tá dìu lên bàn đẻ, đợi Bác Sĩ sản khoa vào thăm. Ông chồng đợi ở ngoài, tỏ vẻ lo sợ, phân thưởng vợ mang nặng đẻ đau, phân trông đợi hài nhi sắp ra đời, trai hay gái? Không biết có xảy ra sự gì nguy hiểm không? Cầu xin cho được “me tròn con vuông”. Rồi còn phải lo thanh toán mọi tổn phí: nào tiền bệnh viện, nào tiền Bác sĩ, nào tiền mua sắm đủ thứ cần thiết cho sự nuôi dưỡng bé sơ sanh. Rồi người mẹ phải nghĩ việc để nuôi con thơ cho biết lấy, biết bò... cả một chuỗi ngày dài bận bịu lo lắng, vất vả. Mỗi cơn khóc, mỗi lúc hôn làm cho cha mẹ ít khi được an lòng, ít khi được an giấc ngủ. Rồi lớn lên, lo cho con ăn học, biết bao năm trưởng dưỡng dục, mong cho con thành tài. Rồi trai lấy vợ, ra ở riêng xây tổ ấm, gái vui bước vu quy theo chồng gây hạnh phúc.

Ngày, tháng, năm trôi qua, tuổi hạc càng cao, cha mẹ già trông cho có cháu nội, cháu ngoại để gia đình được đông vui, đỡ đần con săn sóc cháu.

“Công cha như núi Thái Sơn,
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra

.....
Làm sao đến đáp công ơn của đức sinh thành được?

“Cha mẹ nuôi con bằng trời bằng bể
Con nuôi cha mẹ con kể từng ngày

Chỉ cần một tấm lòng chân thành kính yêu, một lời nói ngọt ngào lễ độ, đủ để an ủi cha mẹ già. Có khó chi đâu? mà cũng khó làm được!

Đợi ở ngoài phòng hộ sinh, chợt nghe tiếng khóc oa oa. Hài nhi ra chào đời:

“Thoạt mới sanh ra thì đã khóc chơ!
Trần có vui sao cha cười khi?”

“Thao nào khi mới chôn rau
Đã mang tiếng khóc ồm ồm mà ra

Người mẹ được nhe nhàng, lấy lại vẻ mặt xinh tươi, bé trai cân nặng 8 lbs. Ông chồng vui mừng. Thuận cảnh, an lành, thực là phúc đức.

Nhìn lại khu hộ sinh, cũng thấy có cảnh “me chẳng tròn, và con cũng kém vuông” thường cho người mẹ bạc phúc, cho con trẻ tật nguyên.

Đây một năm, đến ngày sinh nhật, mừng cho ai và vui cho ai! Kỷ niệm ngày sanh ra nỗi cõi THẾ này, ngày phải giáng TRẦN để tập đứng, tập đi, học ăn, học nói cho đến khi lớn lên, dầy công tồn của để học làm người, lo phân đầu để mưu sanh, biết bao buồn tui gian nan trong cuộc vật lộn với ĐỜI, biết bao nước mắt đầy vôi, trải qua nhiều biến cố, thăng trầm. Lo được làm người qua thực khó khăn vất vả.

“Bé tham mệnh mỏng sống lut trời
Khách trần chèo một chiếc thuyền chổi
Nào ai ngược gió, ai xuôi gió
Quanh quần cùng trong bể tham thời.

Quanh quần cùng trong bể tham thời
Một, hai, ba tuổi, chín mả đi mười
Biết bao sầu tui bao thường nhỏ
Kẻ đã bao phen khóc lại cười

Thường cho ai còn mài miết ngụp lặn trong cõi hồng trần, bê tha phí phạm cả một cuộc đời, lênh đênh trên biển khổ, không biết mình tu đâu tới, rồi sẽ đi về đâu, mà tìm ra lẽ sống.

Ồi! Sinh ra là một cái khổ. Rồi bệnh tật làm cho đau đớn, mỏi mệt, lo sợ, chán nản là một cái khổ nữa. Đến khi về già, lưng còng rặng rặng, năm ngày ba tật, đi đứng khó khăn, nhớ tiếc thời niên thiếu đã qua, nghĩ đến canh già, sức yếu, cô đơn, biết nhờ cậy ai! Già cũng là một cái khổ. Rồi còn sợ chết! mà cái chết có chừa ai đâu. Lúc lâm chung, bao phần luyện tiếc, bao niềm hối hận, rồi dần dần tắt thở, ngàn thu vĩnh biệt. Ồi! chết đâu phải là hết, đây đã dứt nợ đời, không biết hồn rồi sẽ về đâu? Rồi lo nhờ người tụng niệm cầu siêu cho hồn được về miền cực lạc, hay cầu nguyện cho hồn được lên Thiên đàng. Hồn bất diệt. Cả một cuộc đời người chỉ lo cho thân xác, mưu danh cầu lợi, mà không nghĩ đến phần hồn, để đến lúc lâm chung mới lo thì đã muộn. Tiếc thay!

XEM TIẾP TRANG 8 8